

2005 - 2007

Du & jag. Det är så det ska vara.

- Kom igen nu Moa, det är klart du ska testa! nästan skriker Susanne.
- Nej, jag vet inte. Jag suger på att åka inlines. Svarade jag nästan lite grinigt.
- Det är skitsamma, någongång måste du testa.
- Mm, någongång..

Susanne hade tjtatat länge på att jag skulle börja spela inlines. Men efter att ha spelat en cup där jag knappt kunde stå på dom förbaskade inlinesen gav jag upp! Det gick inte! Men jag skulle iallafall åka med på cupen i helgen. Inte spela, men som moraliskt stöd för Jennifer och Karin, mina bästa kompisar!

Jag åkte med Karin till varberg. Det var lite pinigt att komma dit, men skit samma. Jag gjorde det. Jag kände mig som, jag vet inte vad. Det kändes konstigt i allafall.

- Kolla! viskade Jennifer. Där kommer han. Jocke i GIK, han är skitsnygg!
 - Hahaha, Niffe är du lite kär? retades jag
- Jennifer började bli röd i ansiktet.
- Niffe, du gillar honom! sa jag igen!
 - Nej, det gör jag inte, jag känner honom inte.
 - Okej då, mm, han var väl helt okej!

Sen hade Jennifer och Karin samling. Dom spelade sina matcher. Jag kollade på, hejade, käkade korv och längtade lite hem. Det var segt när man inte spelade, det var tråkigt när man inte kunde. Den människan jag egentligen kommer ihåg från den cupen är han i varberg. Den långa. \"Flaggstången\".

Det var cup nummer ett som jag kollade på. Jag var ju tvungen att kolla på cuperna. Fast det var segt att inte spela, fast det var tråkigt att man inte kunde så var det ändå kul att kolla.

Jag testade faktiskt att spela, en träning. Jag gav upp efter en kvart!

Cup, Landvetter ishall.

Men sen skulle det vara en ny cup. Jag var såklart där och kollade. GIK var också där. GIK och Joakim Fritzin. Han var rätt snygg, det var han.

Men nej, Jocke var Jennifers.

Fast att han var Jennifers så kunde jag inte sluta kolla på honom. Ju mer jag kollade desto snyggare blev han. När GIK spelade var det honom man kollade på. Han med sina bruna lockar som lockade sig runt hjälmkanten. Han var bäst.

Eftersom Niffe och Karin spelade nästan hela tiden fick jag umågs med Jennifers småsyskon. Markus och Chanique. Dom barnen är underbara och det var svinkul att vara med dom. Chanique och jag pratade om det mesta. Allt från äcklig mat till karate. Hon är en sån person som gör folk glada. Jennifer tycker att hon är jobbig, men jag vet att hon älskar henne! Så det så!

- Du har gröna ögon, sa Markus retsamt irriterat.

- Nej! Markus jag har blåa ögon! svarade jag och slog till honom på axeln!
- Chanique, visst har Moa gröna ögon? Sa Markus och vände sig mot Chanique.
- Ja, det har du Moa.
- Men nej!! Jag har blåa ögon. sa jag högt.

Diskutionen om vilken färg jag hade på ögonen hade hållt på ett tag och ingen hade fått sin vilja igenom. Jag var säker på att jag hade blå ögon, M och C var säkra på att dom var gröna.

- Okej, första människa som går förbi frågar vi. Sa Markus och försökte låta jättesmart.
- Fråga vadå? undrade Chanique.
- Vilken färg Moa har på ögonen. Sa Markus överlägset.
- Aja, fråga på ni. Sa jag som var säker på att mina ögon var blåa och inte gröna.

Jag fortsatte kolla på matchen som jag hade börjat kolla på en gång, men som jag blev avbruten för att börja tjafsa om vilken färg jag hade på ögonen. Matchen var ointressant. Eller så kan jag inte säga för det var kul att se på Jennifer och Karin. Dom var duktiga det var dom. Jag var avundsjuk, det var jag. Jag ville också kunna åka inlines så där bra!

- Öh! Du! Vilken färg har hon på ögonen?

Jag vänder mig om och ser Markus stående brevid Jocke och pekar mot mig. Jocke, Joakim fritzin i GIK. Den stora, starka, tuffa, snygga nummer 17.

- Kom då Moa, säger Markus ivrigt. Nu ska du få se att jag har rätt!

Jag hoppade ner från läktaren och gick fram mot honom. Joakim. Jag var tvungen att stå på tå för att kunna kolla honom i ögonen.

Jag kollade in i hans ögon.

- Mm, vilken färg har jag på ögonen? frågade jag.

- Blå. sa han.

- Jag sa ju det! sa jag glatt, vände mig mot Markus och flinade.

Grejen var den att jag var inte glad för att jag hade fått rätt utan för att jag hade kollat i Jockes ögon. Jocke med stort J.

Jennifer och Karin spelade klart sin match, sedan kom hela laget upp på läktaren och satte sig vid mig, Chanique och Markus. Jag och Robin satt och pratade och pratade. Men när jag kollade neråt. Under läktaren. Eller rättare sagt lite nedanför där jag och Robin satt, där stod Jocke. Han pratade med Peter. Jag visste inte att dom kände varandra, men dom pratade med varandra i allafall. Jag visste inte heller att Peter skulle fråga efter Jockes msn åt Jennifer.

- Vi måste adda honom nu! Sa Jennifer överlyckligt och sprang snabbt in i Susannes och Patriks sovrum och satte igång datorn så fort vi kom hem till henne.

- Ni måste äta först. Sa Susanne bestämt.

- Vi kan äta sen. Sa Jennifer och tittade på sin mamma med valpiga ögon.

- Okej, men gör det fort. sa den Susanne som alltid annars är jättebestämd.

Vi sprang in alla tre i sovrummet. Stängde dörren och satte oss vid datorn.

- Tänk om han är inne. Sa Jennifer nervöst.

- Det är väl bara bra? sa jag och Karin i kör.

Jennifer knappade nervöst in hans hotmailadress. gik_jocke.

Jag la det på minnet. Jag skulle också adda honom när jag kom hem till mig. Jag kände mig taskig.

Det knackade på dörren. Det var Alle, Jennifers ibland väldigt jobbiga lillebror.

- Ut Alle! skrek vi alla tre.

- Han är inne!! skrek Jennifer och tog sig för ansiktet.

- Vem är inne? Vadå? Låt mig komma in. Skrek Alle på andra sidan dörren och bankade hårt.

- Men skriv hej, då?! sa jag.

Jennifer hann inte skriva hej. För det hade Jocke redan gjort.

- Han skrev hej! Han skrev hej till mig! skrek Jennifer samtidigt som hon flög upp från stolen och slängde sig på sängen.

- Vem skrek hej?! Släpp in mig då! sa Alle och bankade ännu hårdare på dörren!

- Tyst Alle, stör inte nu! skrek Karin tillbaka.

- Jennifer, kom nu! Skriv till honom då! sa jag och försökte dra upp henne från sängen.

- Nej, jag kan inte. Sa hon och stretade emot.

- Ska vi skriva åt dig? undrade Karin som satt och försökte hålla igen dörren som Alle stog och ryckte i på andra sidan.

- Mm, men skriver ni något taskigt mördar jag er. sa Jennifer med huvudet nerborrat i kudden.

- Okej, vad ska vi skriva? undrade jag.

- Jag vet inte, vi skriver som vi alltid gör. Sa Karin.

Vi började skriva. Vi skrev lite det som Jennifer sa åt oss att skriva, men hon låg mest med huvudet i kudden och mumlade saker som var svåra att förstå. Vi satt och skrev med Jocke ett tag. Sen var det dags för mig och Karin att åka hem.

När jag kom hem så satte jag mig framför datorn direkt. Addade Jocke med stort J. Han var inne. Han den stora, starka, tuffa, snygga nummer 17.

Jag sa Hej. Sen pratade vi om allt mellan himmel och jord fram till ungefär klockan fyra på morgonen. Jag vill inte gå och lägga mig, jag var pigg. Jag hade pratat med Jocke i så många timmar. Då blir man inte trött. Då vill man prata några timmar till.

Men till slut var jag tvungen att sluta. Jag gick och la mig i min säng med hjärtlakan med ett stort leende på läpparna. Den natten drömde jag om Joakim.

Nästa dag satt jag framför datorn. Pratade med Jocke. Gick ifrån datorn med det stora leendet på läpparna.

Gick runt hela tiden och tänkte på honom. Efter några konversationer hade vi bytt nummer också. Vi smsade hela tiden. Jag fick köpa nya kort jämt för att ladda på mobilen.

Dagarna gick och det ända jag tänkte var Jocke. Joakim Fritzin. Jag ville inte erkänna det för mig själv, men jag hade blivit kär i honom. Det som egentligen inte fick hände hade hänt. Jocke var ju Jennifers. Fast grejen var att dom hade ju egentligen inte pratat med varandra på samma sätt som jag och Jocke hade gjort. Jag kände att när jag pratade med honom kunde jag berätta allt och veta att han inte skulle sprida det. Till slut erkände jag för mig själv att jag var kär i honom. Han fick också veta det. Det var sjukt underbart att höra att han var kär i mig också. Vi slutade smsa och började ringa. Vi kunde snacka i timmar.

- Karin, jag måste berätta en sak.

Jag och Karin träffas jämt, jag berättar allt för henne.

- Vadå? Berätta då!

- Det är om Jocke. Du vet? Fritzin i GIK.

- Vad?

- Mm, du vet. Han sa ju till Jennifer att han tyckte att hon var söt. Kommer du ihåg?

- Aa, men nu är han kär i dig?

- Mm, vad ska jag göra?

- Säg inget till Jennifer än. Okej?

Dagarna gick och min födelsedag kom. Han ringde tre gånger och sa grattis. Jag blev lika glad varje gång!

Snart skulle Jennifer och Joakim spela SM i inlines. Jag skulle såklart komma. Jag hade lovat Jocke. Jag hjälpte Susanne, Jennifer och Gösta att fixa i ordning inför cupen. Jag sov hos Jennifer. Det ända hon pratade om var Jocke och jag försökte hålla tyst, hålla med om att han var snygg. Dagarna gick och sista dagen på sm:et kom. Jennifers lag åkte ut så vi satt i utvisningsbåset. Sista matchen kom och efter den så delade jag ut medaljer. Hängde en medalj om halsen på varje kille, tog i hand, sa grattis. Det var många som skulle ha. Sen satte vi oss i utvisningsbåset, Jocke och hans bror Johan kom och satte sig där. Sen skulle dom åka hem. Men två sekunder efter att dom hade gått kom Jocke tillbaka.

- Du kan väl ringa mig sen?

- Mm, det gör jag.

Jocke gick iväg och det blev tyst i utvisningsbåset. Det blev verkligen spänt. Efter fem sekunder flög jag upp.

- Jag kommer snart.

Jag sprang ut ur båset, såg Jockes rygg gå mot dörren, ropade på honom.

- Jocke!

Han stannade. Jag sprang fram. Kramade honom.

- Jag kan inte berätta för Jennifer. Jag kan inte berätta om oss. Dig och mig.

- Du måste försöka, men jag måste gå nu. Pappa väntar i bilen.

Han gav mig en puss på kinden och gick.

Jag blev stillastående. Stog där ett tag. Gick sen tillbaka till det spända utvisningsbåset där Niffe väntade.

Jennifer och jag åkte med Patrik hem, lyssnade på Hey ya och stannade i centrum och köpte pizza. Åkte hem och åt upp den. Sen kramade jag Jennifer hejdå och åkte hem. När jag kom hem ringde jag Jocke. Det var dagens höjdpunkt. När man pratade med honom ville man aldrig lägga på. Jag hörde Johan i bakrunden som störde sig fruktansvärt mycket på att vi pratade så länge. Vi pratade om allt. Verkligen allt.

Vi bestämde att vi skulle träffas. Datumet kommer jag inte ihåg, men vi skulle träffas på centralen klockan tolv. Båda blev försenade. Jag såg honom komma där. Han, Joakim. Den stora, starka, tuffa, snygga nummer 17. Han gav mig en kram. Vi gick bort mot 60-bussens hållplats och väntade på bussen. Bussen kom och vi gick av på sankt pauliegatan. Gick Danskavägen ner och stannade utanför en stängd videoaffär. Vi som skulle hyra film! Vi gick vidare ner mot Jancos och köpte en stor påse godis och en cola och började gå hem till mig.

Vi kom hem och jag satte på en utav mina absoluta favoritfilmer. Pretty Woman. Men den blev seg så vi satte på Kopps istället. Efter filmtittande och godisätande gick vi ut. Vi gick till gräsmattan på kyrkogården. Vi låg där i det varma gräset. Det var mysigt. Jocke berättade att han skulle få träna med Jonas, hans äldre bror. Jonas kom och hämtade oss med sin svarta bil och vi åkte till Landvetter ishall. När vi kom dit visade det sig att träningen var inställd. Så jag följde med hem till Jocke. Vi gick direkt in i garaget och kollade på film. Först Adam och Eva och sen 101 dalmatiner. Jag kan ju känna att vi inte såg så mycket utav filmerna.

Sedan kom pappa och hämtade mig.

När jag kom hem ringde Karin.

- Vart har du varit? Jag har försökt få tag på dig i en timma!

- Ehm, jag har varit med Joakim.

- Joakim? Jennifers Jocke?

- Mm.

- Hörde det något? frågade hon nyfiket.

- Nej, det gjorde det inte. Vi var i Landvetter ishall och kollade film och så.

Sen fortsatte samtalet en lite längre stund, som det alltid gör med Karin. Prاتفörmågan får liksom anfall och bara pratar på när man hör Karin i andra änden.

- Nej, men nu ska jag sova. sa Karin. Vi hörs i morgon, hälsa alla.

- Du, Karin. Han har ganska stor tunga.

- Va?!

Så fortsatte samtalet. Jag berättade om att vi skulle kollat på film, men inte såg så mycket. Jag berättade också att jag var kär och att han verkligen fick mig att känna mig omtyckt. Sen la vi på efter ungefär en ytterligare halvtimmes prat.

Dagar fortsatte som dom börjat. Jag var med Jocke hela tiden. Varje dag. Jag var verkligen kär.

Sommarlovet hade verkligen börjat underbart! Sen åkte jag ut och seglade i fem veckor. Jag pratade med Jocke varje dag i telefon, men ändå kändes det som vi gled ifrån varandra. Jag var osäker på vad jag kände, men när jag kom hem efter dom fem veckorna på havet, som hade känts som två år så visste jag. Det var Jocke jag älskade, det var han jag ville ha. Det var meningen att det skulle vara jag och Joakim.

Jag sa inget till Jennifer. Hon kom på det själv. Det var det värsta jag har varit med om. Det låter kanske inte så hemskt. Men det var det. Jennifer var och är en utav mina bästa kompisar. Det är hon! Men vi hade ett långt telefonsamtal. Jag sa förlåt och hon förlät. Hon berättade att hon hade fattat att det var mig han gillade, men att hon inte förstod att jag inte hade sagt det med en gång. Men hon förstod också att det skulle varit svårt att berätta om hon hade suttit där jag satt. Men hon var glad för min skull. Vi pratade i en och en halv timme och vi pratade om Jocke och det som hade hänt i ungefär en kvart. Resten utav tiden pratade vi om Ice Age. Jennifers favoritfilm! Vi pratade också om sommaren, att vi måste ses lite mer. Vi ses aldrig nästan.

Men i december tog allt slut. Jag kände att jag inte var kär längre. Det är hemskt att säga så, men det var så det var. Jocke tog det hårt och jag ville inte att han skulle vara ledsen. Men man kan inte styra över sina

känslor, så är det. Vi fortsatte umågs, men det blev mer sällan. Vi ringde ibland. Pratade på msn ibland. Tre månader utan Jocke.

Jag pratade med Jockes bästa kompis Ian. Ian som jag hatade mest av allt på hela jorden. Hata, det är ett starkt ord. Jag hatade inte Ian, tyckte bara lite mindre om. I allafall, jag berättade för Ian att jag var kär i Jocke, att jag verkligen saknade honom, men att jag trodde att han inte ville ha mig tillbaka. Jag trodde att han hade släppt mig. Ian sa att det hade han inte. Han berättade att Jocke skulle göra vad som helst för att få mig tillbaka. Ian som jag tyckte lite mindre om fick mig att verkligen inse att det är jag och Joakim. Det är meningen.

Jag & Joakim. Det är så det ska vara.

Den stora, starka, tuffa, snygga nummer 17. Jag älskar dig.

moa

eriksson. 27e mars - 06.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mcharlott med Poeter.se id #19168 innehar upphovsrätten